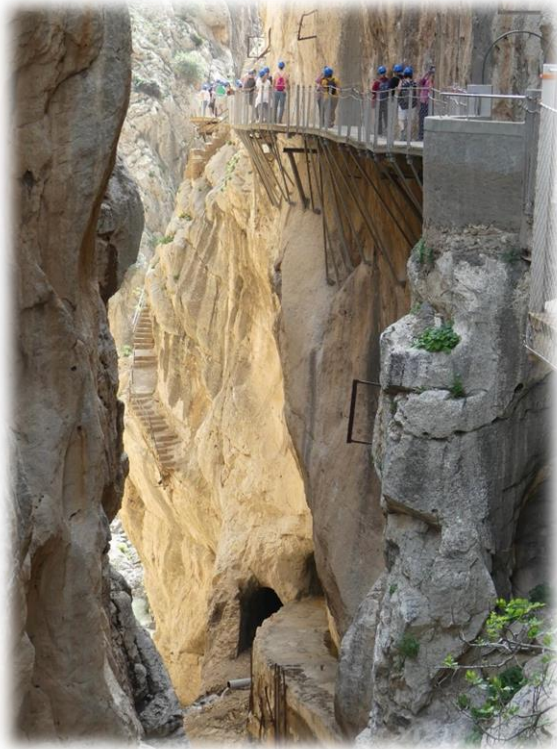

We zijn terug bij de Caminito del Rey. Op sommige plaatsen liggen er nog delen van het oude pad onder het nieuwe pad.

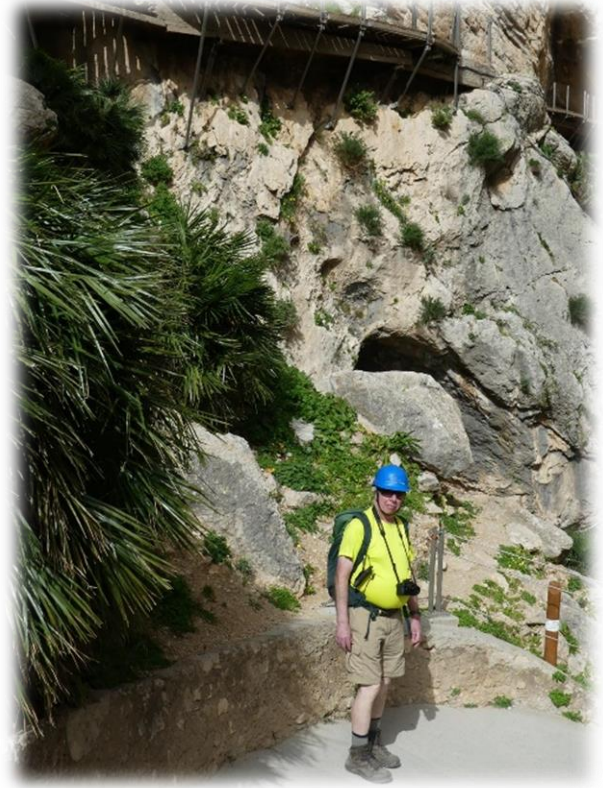
Op de Camino bevonden zich vrijwel op geen enkele plaats leuning. Op sommige plaatsen bestond het, in verval geraakte pad, slechts uit een smalle metalen balk. In 1992 werd het pad

officieel gesloten, om te voorkomen dat mensen het pad nog zouden betreden werd het eerste stuk van het pad gesloopt over een afstand van ongeveer 30 meter.

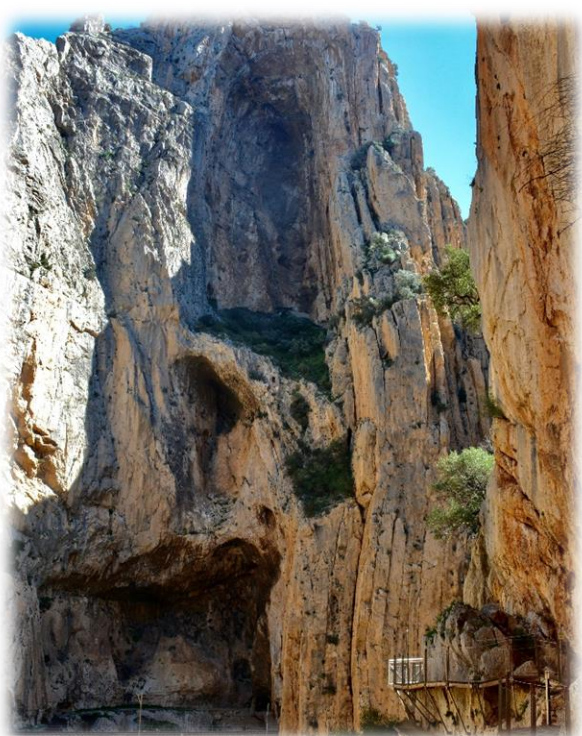
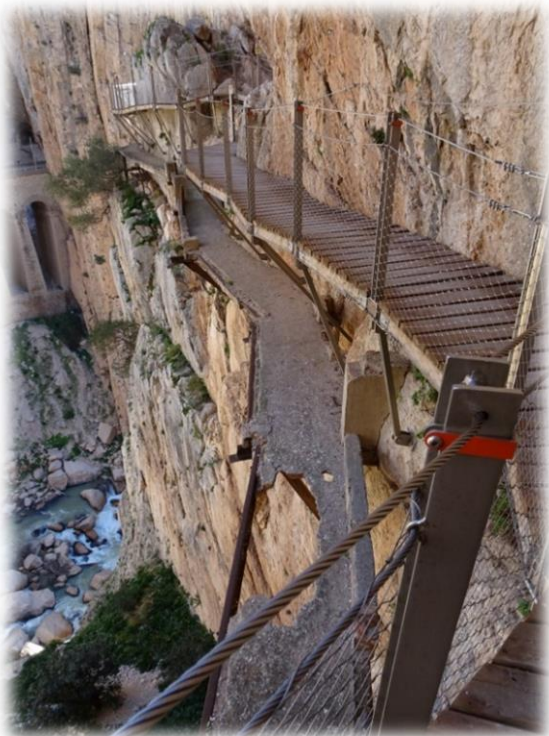

Tussen 1998 en 2010 zijn er zes mensen verongelukt op de Camino del Rey. In februari 2010 is er een 24-jarige Zwitserse bergbeklimmer overleden na een val. Dit was het laatste dodelijke slachtoffer.

In 2013 is er nog een Italiaan pardoes door het beton gezakt. Hij was gezekerd aan een stalen kabel maar door zijn val schoot het zekeringspunt los uit de rotswand. De arme man stortte

80 m lager in het water. Hij werd echter levend uit het water gehaald. Hij had talrijke breuken opgelopen door de val maar herstelde volledig en kan het dus nog navertellen.

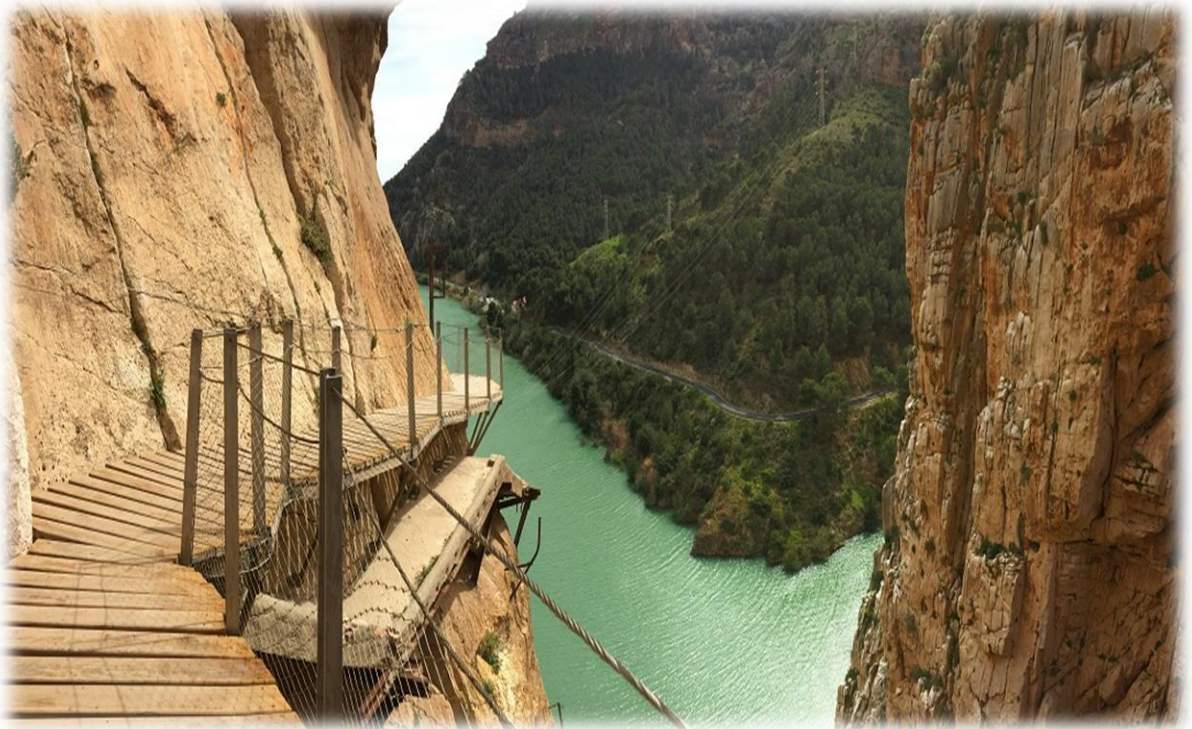

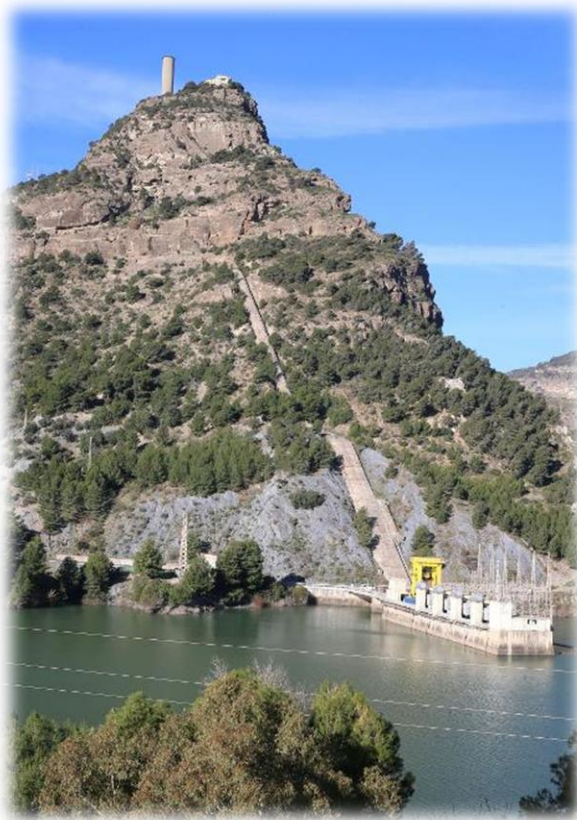
Koning Alfonso en zijn gevolg op de Camino del Rey.

Boven onze hoofden zweven tientallen arenden en gieren, maar vooral vale gieren. De vale gier kan tot 1 m lang worden en een vleugelspanwijdte hebben van 2,65 m. De vale gier rust en broedt op en langs steile kliffen. Het is een aaseter die al vliegend zoekt naar karkassen

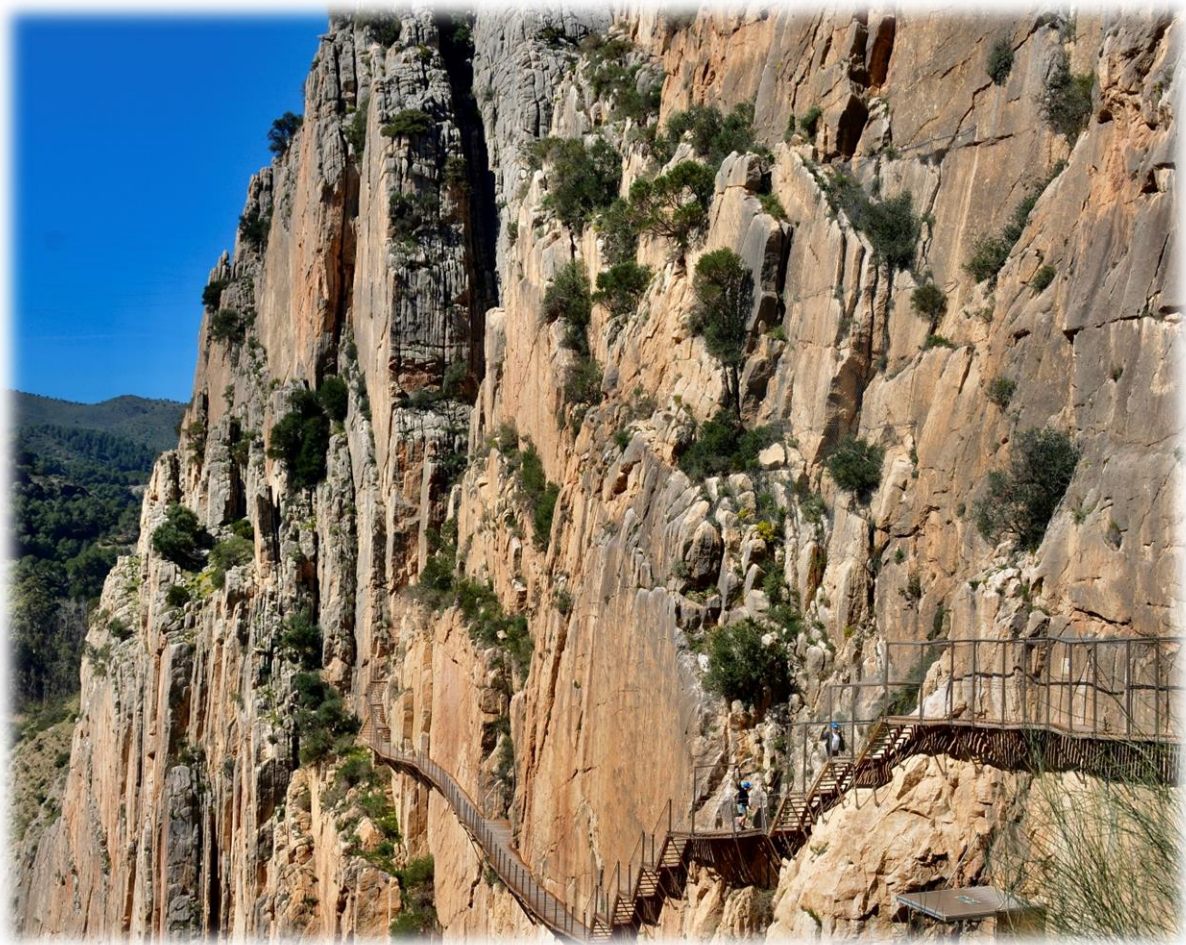
van runderen en andere grote dieren. De gier kan zelf geen lijken open scheuren. Hij moet eerst wachten op andere roofdieren die dit werkje voor hem opknappen. De laatste jaren neemt hun aantal in Spanje af doordat de boeren hun dode dieren niet langer meer mogen laten liggen op hun landerijen, dit in verband met de gekke koeienziekte. Om de soort toch in stand te houden leggen natuurverenigingen geslachte en gekeurde dieren in de natuur.

De rivier Guadelhorce loopt door El Chorro. Boven op de berg heeft men een stuwdam gebouwd om elektriciteit te produceren. Als er weinig vraag is naar elektriciteit, zoals

's nachts, haalt men water uit de rivier en wordt het water overgeheveld naar de stuwdam. Men pompt het water niet naar boven maar men haalt het water naar boven via een grote spiraal. Eens deze spiraal in werking is ziet men het water in de rivier zienderogen zakken.

Op de Caminito Del Rey komt men ook nog enkele fossielen tegen.

Na onze wandeling brengen we nog een bezoek aan de stad Antequera. Deze 16e-eeuwse kerk vermengd de laat Gotische en de vroege Renaissance bouwstijl met facetten van de

Mudéjar, waarbij het plafond extra opvalt dankzij haar fraaie patronen. Tegenwoordig worden hier diverse concerten en beurzen georganiseerd.

Voor de ingang van de kerk vind je de spectaculaire Romeinse baden, die dateren uit de 3e eeuw na Christus. Je treft er een plaquette die je uitleg verschaft over de lay-out van deze oude baden. Een van de baden werd gereconstrueerd.

We lopen onder de Arco de los Gigantes door. Deze indrukwekkende 7 meter hoge boog werd gebouwd door de architect Francisco de Azurriola, ter vervanging van de oude Islamitische Estapa Gate, de toegangspoort tot de stad in het noorden van Antequera.

Deze boog was ooit versierd met een prachtig beeld van Hercules, waarvan de resten nog steeds kunnen worden bewonderd, samen met de Romeinse inscripties die terug zijn te vinden op de stenen die werden overgebracht uit Romeinse dorpen in de omliggende omgeving. Ook zie je hier het embleem van het stadje, dat bestaat uit een Madonna-lilie, een kasteel en een leeuw.

Het Alcazaba van Antequera bestrijkt maar liefst 62.000 m² . Antequera's Moorse fort werd ten tijden van het Moorse Koninkrijk in 1300, gebouwd op de resten van een Romeinse nederzetting ter verdedigen tegen mogelijke Christelijke invasies. De klokkentoren werd in 1582 gebouwd ter regulering van de bewatering van de weilanden.

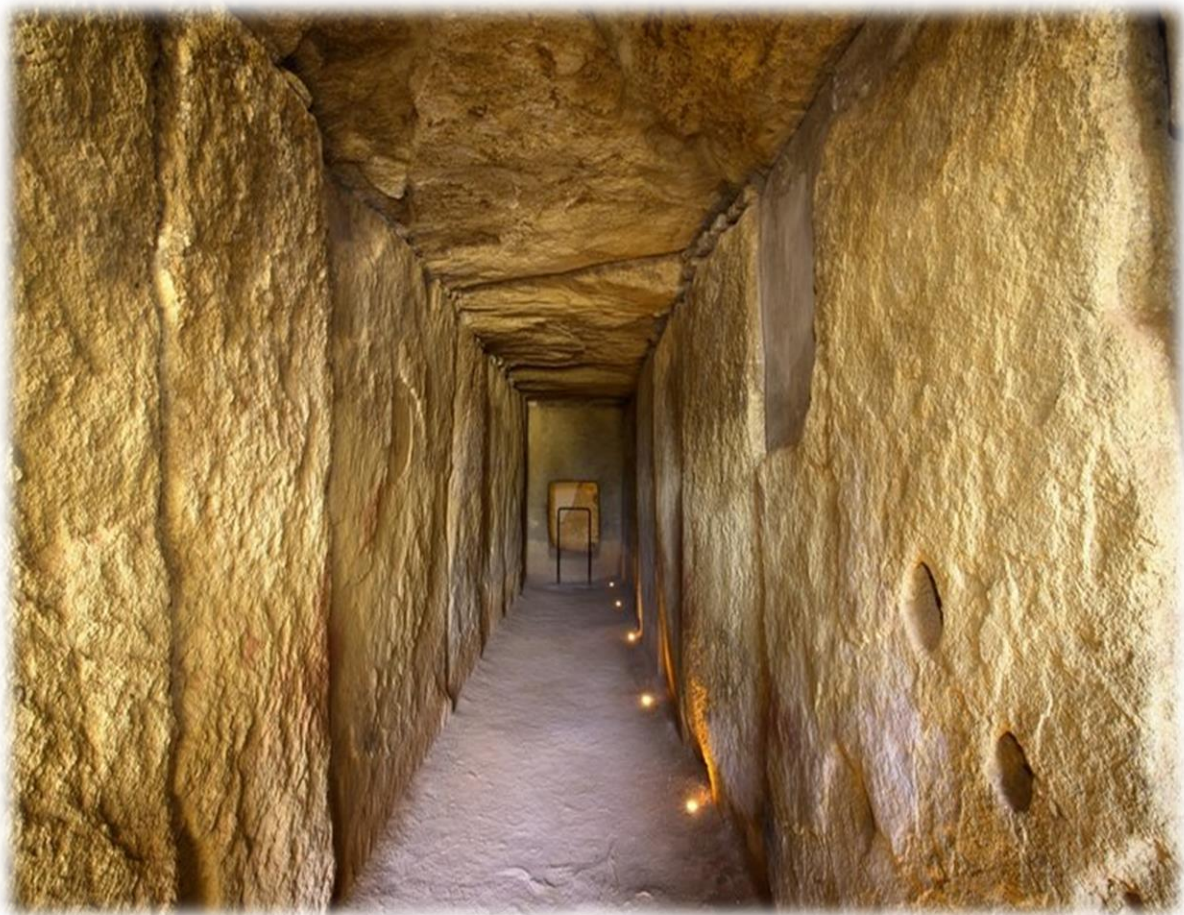
Het massief 'de liggende indiaan' is een kalkstenen berg van 880 m hoog die 500 m boven de vlakte uitsteekt en van alle kanten het landschap bepaalt. De Moorse prinses Tazgona was verliefd geworden op de gevangen christelijke ridder Tello. De prinses hielp de gevangen genomen ridder ontsnappen en beiden namen de vlucht. Achtervolgd door soldaten van haar vader vluchtten beiden de berg op en verborgen zich 2 dagen in een grot. Toen de soldaten hen op het spoor kwamen stortten de geliefden zich naar beneden om eeuwig verenigd te blijven. Sinds die tijd heet de berg La Peña de los Enamorados, of de rots van de geliefden. Het spijtige aan dit verhaal is dat de Moorse koning tegen zijn soldaten had gezegd dat de prinses mocht huwen met ridder Tello. Afhankelijk van de stand van de zon kan je duidelijk de lippen zien van het indianenhoofd, alsook het linker neusgat en het linker oog. Het zou een natuurlijke rotsformatie zijn!

Ook de benedenstad had een verdedigingsmuur. Enkel de Puerta de Estepa staat er nog. Is gebouwd in 1749 en gaf toegang tot de weg naar Sevilla. Het was een van de toegangen tot het lagere gedeelte van Antequera dat ook geheel ommuurd was met muren van twee meter dikte. In 1931 werd ze afgebroken om het verkeer te vergemakkelijken maar in 1998 werd ze volledig heropgebouwd volgens het oorspronkelijke model met gesteente uit El Torcal. Het

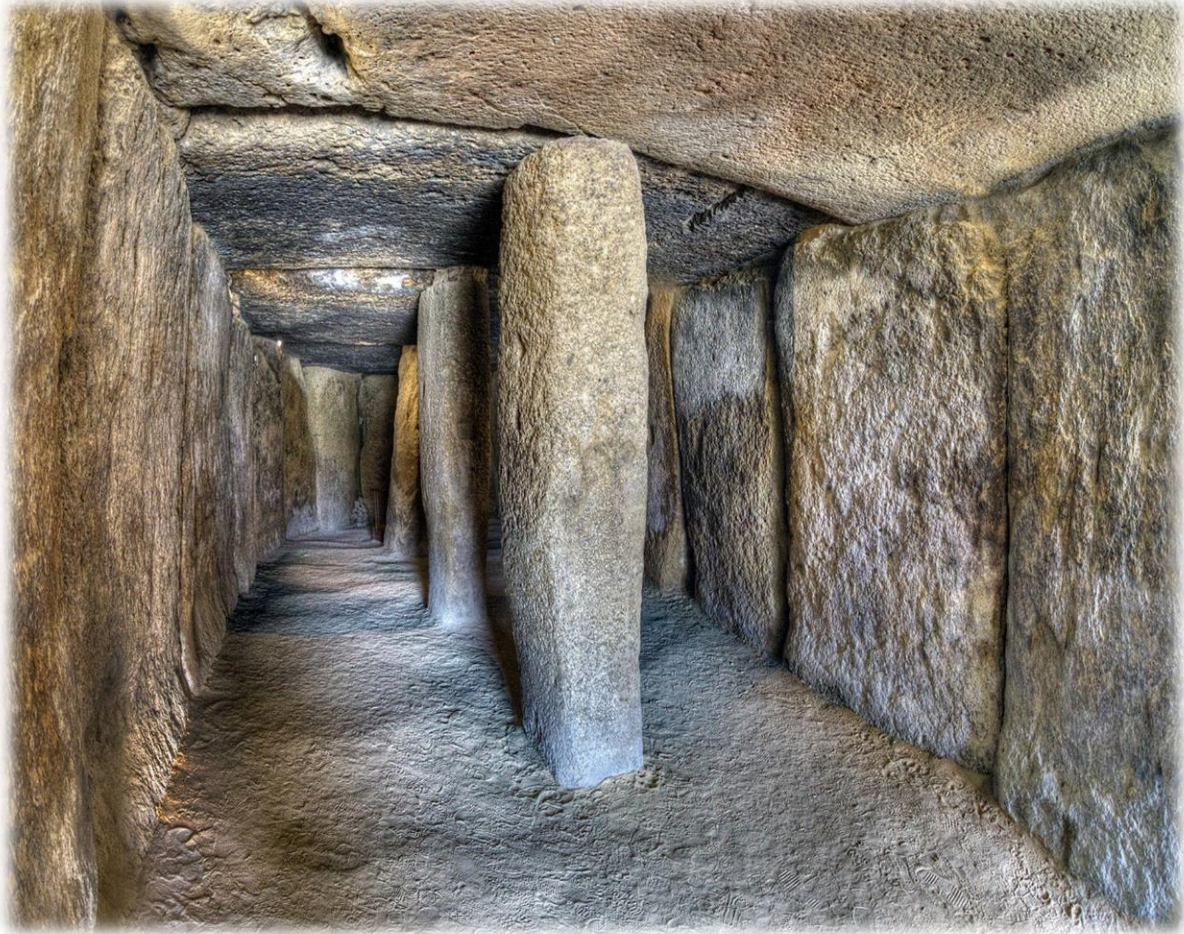
beeld bovenin is Virgen del Rosario (OLV van de rozenkrans). De grootste boog was voor de doorgang van voertuigen (paard en kar), de twee kleinere bogen voor de doorgang van voetgangers.

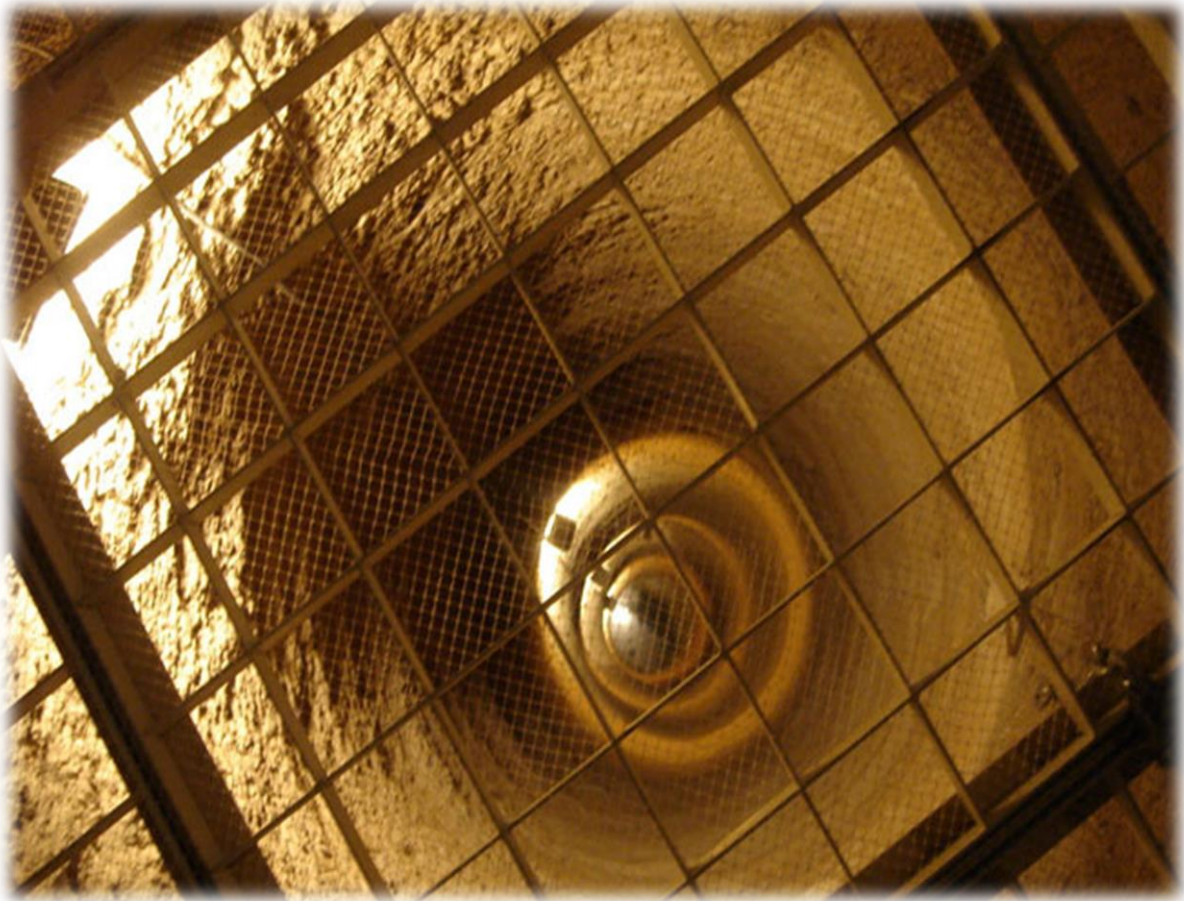

We brengen ook een bezoek aan de dolmen van Menga. Voor het eigenlijke bezoek aan de dolmen krijgen we eerst een documentaire te zien in het Nederlands, over de dolmen.

Ondanks hun lange bestaan zijn ze grotendeels intact gebleven. Hierdoor kunnen wij ze nog steeds bewonderen en ons vergapen aan reusachtige rotsblokken, waarmee onze verre voorouders, slechts geholpen door spierkracht, vee, houten planken en boomstammen, collectieve graven bouwden voor hun beter bedeeden. In de dolmen van Antequera zijn tot op heden geen menselijke resten aangetroffen, maar men gaat er vanuit dat deze ooit zijn geroofd of inmiddels volledig zijn vergaan.

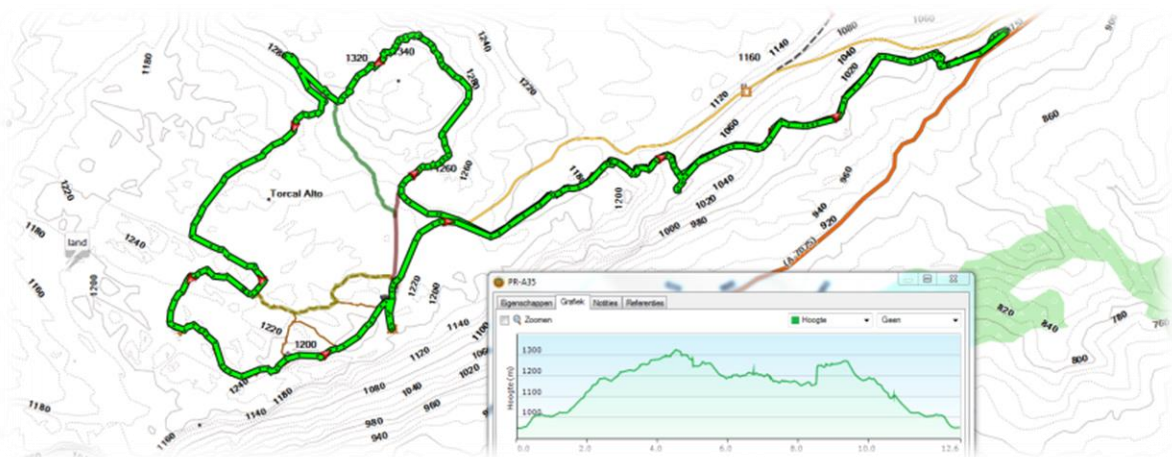
Er zijn drie dolmen maar wij bezoeken er maar twee, de derde ligt eigenlijk buiten Antequera. De dolmen van Menga is beroemd sinds de tweede helft van de 17e eeuw. Nadat deze dolmen weer uit het zicht was verdwenen ontdekten de gebroeders Viera, in 1903 vlakbij hun boerderij de eerste dolmen die naar hun werd vernoemd. Twee jaar later ontdekten ze de dolmen van Menga. Het duurde tot 1905 totdat de andere dolmens werden ontdekt. In 1941 begonnen de eerste restauratiewerkzaamheden. De dolmen van Menga is de oudste van de drie en stamt uit het begin van het Bronzen Tijdperk (rond 2.500 voor Christus). Een kleine heuvel herbergt een grote, monumentale en ovaal gevormde grafkamer. Vanaf de ingang ziet de dolmen eruit als een lange, overdekte galerij. De grafkamer wordt gevormd door zeven grote vierkante blokken steen die worden overdekt door een enorme rots van 180.000 kilo (42 vierkante meter groot!). Het is onvoorstelbaar dat mensen zonder technische hulpmiddelen in staat zijn geweest dit reusachtige stuk kalksteen in beweging te krijgen, laat staan om het dwars over de andere blokken te leggen. Ter ondersteuning van de dakstenen staan er drie grote pilaren in het vierkante deel achterin.

In het grafgedeelte bevindt zich ook een put van 19,50 meter diepte. Deze put is uitgehakt in een rots.

Woensdag 20 maart 2024

- Wandeling : Luswandeling El Torcal
- Gebied : Antequera
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 6 uur

Vandaag doen we een wandeling in El Torcal en al meteen zien we meerdere gemzen die nog aan het ontbijten zijn. Gemzen zijn eigenlijk wilde geiten. Geiten zijn in staat om zich in

sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak door arme mensen gehouden, in plaats van koeien.

Geiten eten graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors. Een geit is een herkauwer.

Het natuurpark El Torcal is meer dan 1200 ha groot en is meerdere keren het decor geweest van Science Fiction films. De kalkstenen hebben nog steeds de gelaagde horizontale formatie. Hierdoor zijn, in de loop van miljoenen jaren, regen en wind in staat geweest om

deze lagen te slijten tot verbazingwekkende vormen. Het hele gebied lag onder zee tot meer dan honderd miljoen jaar geleden.

Een aantal rotsformaties heeft men een naam gegeven. De foto hierboven is de robot die buigt of neerkijkt op de toeristen die onder hem lopen.

Foto boven is de zittende hond, foto onder zijn de gestapelde pizzaborden.

Met een beetje verbeelding zie je hier een stenen kameel.

Hier nog drie rotsformaties. Herken je hierin niet een havik, een schildpad, en een zeepaardje?

Een schildpad met rugzak. El Torcal was ook de woonplaats van de prehistorische mens. Op verschillende plaatsen zijn overblijfselen gevonden van neolithische bewoners. Het hoogste punt in het park is 1.339 m.

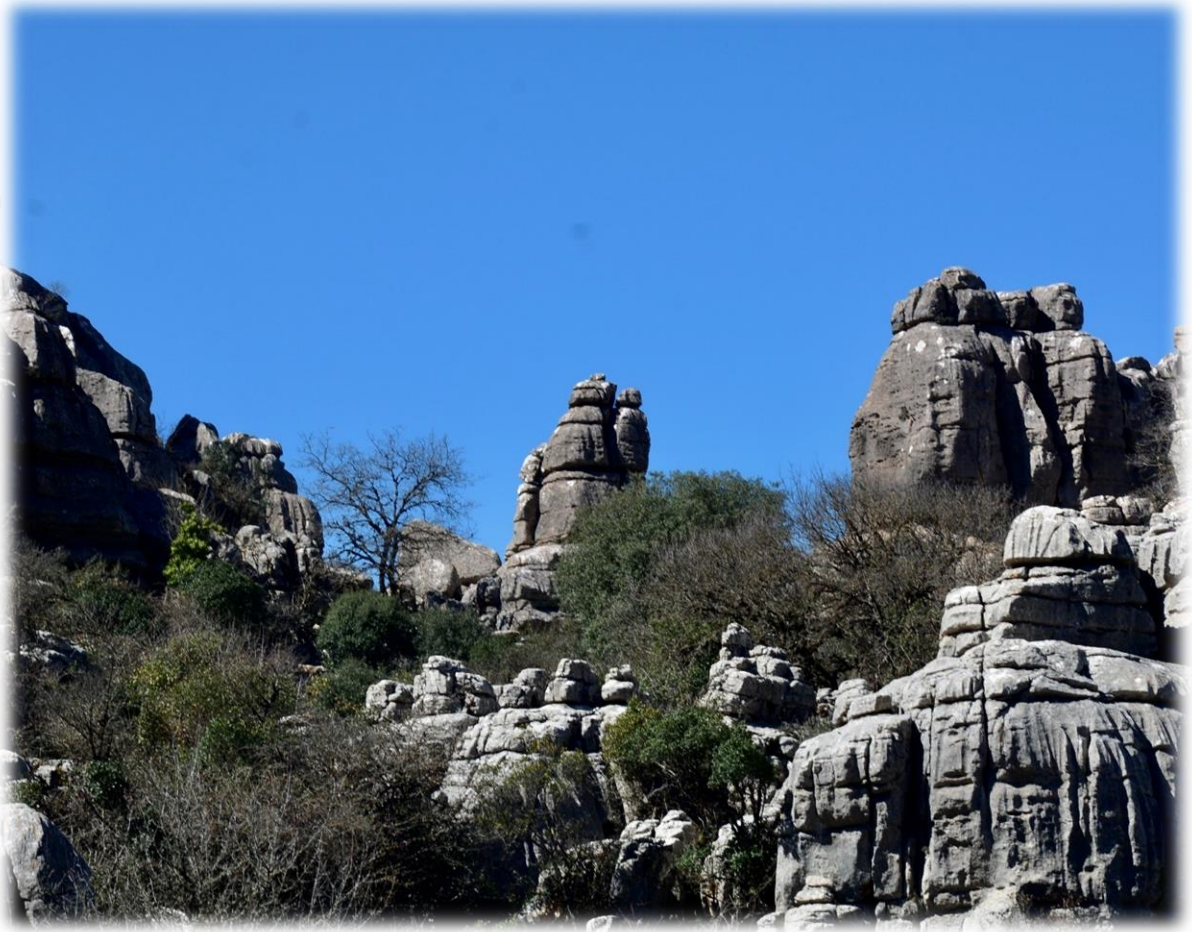
De omliggende almen worden onderhouden door schapen. Een schaap kan een leeftijd van 15 tot 20 jaar halen, maar dit komt in de praktijk zelden voor: meestal worden ze veel eerder

geslacht. Op hoge leeftijd verliest een schaap zijn tanden en kiezen waardoor het niet meer goed kan eten. Die gebruiken ze om gras en kruidachtigen af te snijden, met een beweging zoals een tondeuse.

Het grazen door schapen gaat dus heel anders dan bij de koe die het gras met zijn tong lostrekt. Een schaap eet daarom veel korter gras dan een koe, en een boer kan wel eerst koeien in een wei zetten en daarna schapen, maar nooit andersom.

Door zijn speciale bescherming heeft dit park een zeer rijke fauna en flora. Zo leven er onder meer 650 plantensoorten waaronder 30 soorten orchideeën.

Er is ook een grote populatie reptielen zoals hagedissen en verschillende slangensoorten,

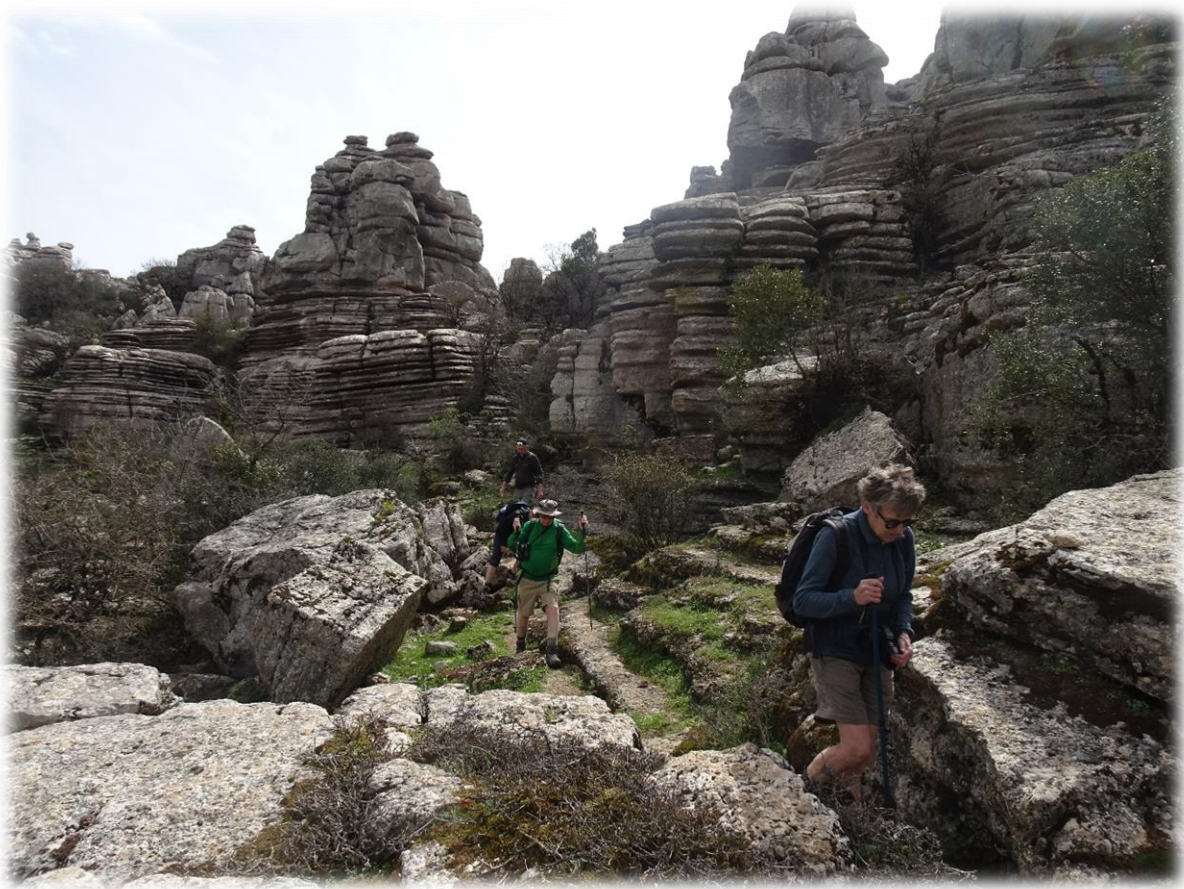
waaronder enkele giftige addersoorten. Ook talloze (roof)vogels kan men er bewonderen zoals valken, uilen, arenden en gieren. Maar ook de lynx (wilde kat) kan men er tegen komen

We vinden een fossiele afdruk van een ammoniet. Het is een uitgestorven onderklasse van de inktvissen (Cephalopoda). Het waren zeedieren die wereldwijd in grote getale voorkwamen tot zo'n 65 miljoen jaar geleden. De grootte van de ammonieten varieert van minder dan een centimeter tot meer dan 2,5 meter doorsnede. Men denkt dat de ammonieten door hun voortplantingsstrategie uitstierven. De jongen maakten deel uit van het plankton dat aan het

zeeoppervlak dreef. Zure regen en verduistering van de zon door stofwolken zorgden waarschijnlijk voor slechte condities voor de eitjes en de jongen om zich te ontwikkelen.

De Cistusroos wordt al generaties lang gewaardeerd om zijn opmerkelijke genezende eigenschappen. Talrijke gegevens uit de literatuur laten zien dat de daaruit bereide theeën ons

lichaam kan voorzien van een grote dosis antioxidanten. Bovendien wordt de Cistusroos beschouwd als een plant die helpt bij vetverbranding.

In de buurt van de parking eten we onze picknick op. Een al wat oudere vos heeft dit gezien en nadert ons tot op enkele meter. Als we hem wat brood toewerpen eet de vos dit met plezier op.

Na het bezoek aan El Torcal rijden we naar het stadje Ronda. Evenwel passeren wij het dorpje Sotenil de las Bodegas dat we bezoeken. Tussen de 18de en 19de eeuw passeerde al

het handelsverkeer langs dit welvarende dorp. De naam van het dorp is afkomstig van de Moren, zij noemden het Septem Nihil wat zeven maal niets betekend. De las Bodegas werd later toegevoegd omdat er veel wijnkelders waren.

